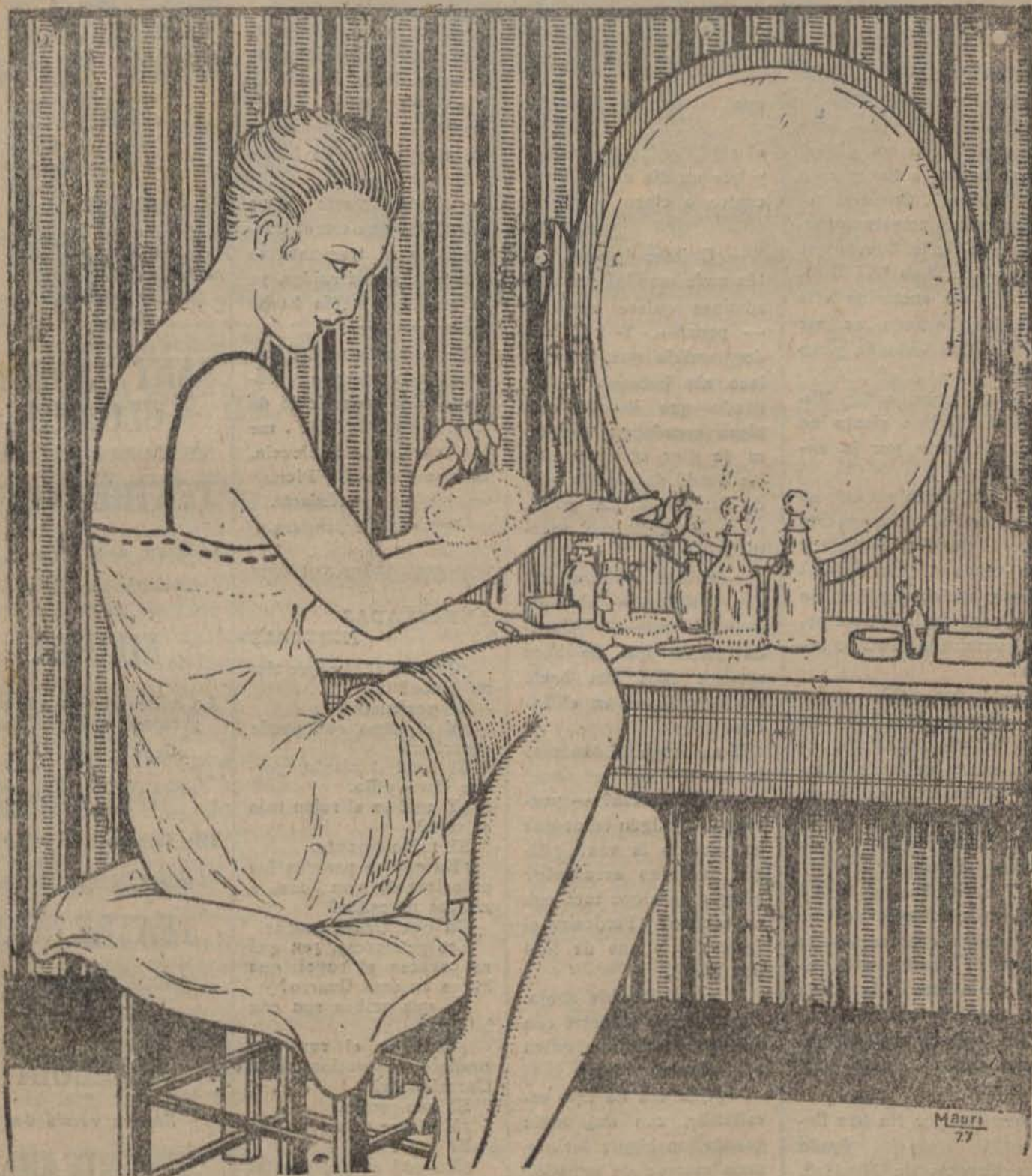

LA TUIES

—En Lluiset no té un cèntim. El senyor Riutort és milionari. Tots dos m'estimen. No puc pas ésser tan dolenta de fer l'infelicitat de cap d'ells.

Diario semanal fiamento y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economías, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta muy diligente nos cuenta un cuento inocente

Esta tarde, servidor ha salido de su casa más trempado que un ginjol, y se ha ido a tomar café al "Ateneo", donde el camarero aun comete la torpeza de fiarle. Suerte que tiene uno. Leo "El Diluvio" y me encamino a la Rambla, cuando se me acuesta un badoque y me dice:

—¡Caramba, señor Rufasta! ¡Cuánto siento no haberle visto por la nochebuena!

Yo, la buena verdad, no le conocía, pero puesto que él sabía mi nombre y yo tengo tantas amistades y tantos ingleses, no era cosa de hacer un papel desairado. Yo que hago:

—¿Y por qué?

—Porque le hubiese dado la décima. Pero, en fin, nunca es tarde cuando el corazón es joven, que dice Pozos y Payés. Tome esta cartulina y la buena voluntad.

Y el hombre me tendió un cromito que no me acuerdo si representaba la Sagrada Familia a entrada de oscuro o la Plaza de Cataluña antes de poner las figuras en el que estaba escrito este poema:

Pues que por fin han llegado las Pascuas de Navidad, un servidor le desea eterna felicidad,

que le sienten bien las [neulas, el capón y los turronec y que un día no le den cuatro o cinco coscorro [nes.

—¿Quieres jugarte, vátúa nada mundo, que este sóminas quiere anguila? — pensé—. Y yo, más desprendido que un chaleco sin botones, recordando que llevaba una pieza escaducera francesa de diez céntimos que me quedó de cuando vine de París el último golpe, se la entregué con aquella elegancia.

—Muchas gracias, señor Rufasta — hizo él, guardándosela—. ¡Cuando pienso que no hace muchos años aun hacía tronar y llover en el Liceo!

Y se despidió, dándome la mano.

—¿Quién será? — pensé yo—. ¿Algún tenor que ha perdido la voz? ¿Algún barítono arruinado? ¿Algún bajo que tocó con un escollo? (Perdonen el chistecito, digno de Muñoz Seca).

Y seguí Rambla abajo. En estas me encontré con un cómico viejo a quien conté lo ocurrido.

—¿Que era un tipo escañolido, con una nariz grande, un bigote lacio y unos morros de aquello?

—¡Exacto! ¿Le conoce usted?

—¡Ya lo creo! ¡Era el traspunte del Liceo en tiempos de la Boylú!

—¿Qué dice usted? ¡Pues si aquel borrango me dijo que había hecho tronar y llover!

—¡Naturalmente que sí! ¡Como que era el traspunte, y el traspunte es el que hace los ruidos, ya lo creo que había hecho tronar y llover!

Yo, la buena verdad, me quedé más frío que si hubiese leído un artículo de Rodríguez Codolá: me han encerado. Paciencia. Más se sortean a Pico.

Rufasta.

Inocente de primera.

ANIMALADAS INEDITAS

¿Cuál es el pez que tiene pelos?

El pez-cuezo.

¿Y el arma que puede escuchar?

El fusil d pistón, porque tiene oído.

¿Y cuál es el reino más salvaje?

El reino-ceronte.

¿En qué se parecen los señoritos de casa buena a ciertos pescados?

En que tienen raspas.

Los patriarcas, ¿en qué se parecen al papel que hacen en casa Guarro?

En que ambos son con barbas.

¿Cuál es el ron que prefieren los vecinos de la Barceloneta?

El ron-peolas.

¿Y el ave más sencilla?

El ave-llana.

¿En qué se parecen un cerdo y un libro?

En que los dos tienen lomo.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia Santpere--Bergés
Primera actriu:
Asumpció Casals

Divendres: estrena de
**EL DRET DE
LES DONES**
O
**SANT ANTONI
GLORIOS**

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

EUREKA

La millor revista que s'ha presentat a Barcelona

Gran triomf de

Tamara y Frudoff

Els formidables ballarins

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

Cada nit

ALLELUIA

Segona versió de

CHARIVARI

Espatarrant exit de Carpentier i Anna Ludmilla

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Passi-ho bé, tinguin!

LA TUIES, plega. Ens hi havem pensat molt, però, a la Ïi, havem fet com les minyones que van a ballar a la Beta, i ens havem dit: com que un dia o altre ha d'ésser, quan més aviat, millor.

LA TUIES no es mor: es suïcida, però el seu suïcidi no és de desesperació, és de fàstic.

LA TUIES té un bon passament i, de més a més, té per marit un home honrat i treballador que els hi sap guanyar, i es podia permetre el luxe de sortir cada dimecres a donar un volt per les nostres xiroies Rambles. Però ara s'ha adonat que la prenien per una meuca de les que corren per allí, i esverada, s'ha alçat el faldellí per por d'embrutar-se amb tant de fang, ha fet la darre-ra pirueta, que és aquest número, i s'ha dit:

—Cap a Llofriu, que *El Nandu* t'hi espera amb els braços oberts.

Que se'ns digui "malscaps", "trasnoxadors" i que "anem de mal borràs", passi; però que se'ns digui pornògrafs i que per tals se'ns tingui, no! No ens dona la gana!

Els nois de LA TUIES poden dir amb el cap ben alt que si es retiren amb quatre quartos, els han fet amb la ploma, res més que amb la ploma.

No havem cobrat mai una pesseta mal guanyada.

Mai no havem buscat ni l'ajuda ni els bons oficis de procedències tenebroses.

La nostra administració ha estat el reflexe fi-

del de les nostres plomes i no el sabre desvaintat dels "sablistes" ganduls que no volen, no poden ni saben treballar.

Si algun dia tenim temps, farem enquadrar una col·lecció de LA TUIES amb pell de pergami, i el regalarem oficialment al nostre poble, perquè sàpiga, per ara i per sempre, que la nostra revista no era pornogràfica.

Se'ns diu que canviem d'orientació, que emprenguem altres camins... No! Això seria reconeixens culpables i insultar als nostres llegidors. No, i mil voltes no!

Els nois de LA TUIES, guardaran amb orgull el record d'haver col·laborat en aquestes planes desenvoltas i picardioses tan ben fetes, al menys, com les millors revistes d'altres païssos més comprensius que el nostre.

Fervents admiradors dels grans moralistes des de Epicur a Kropotkine, havem seguit pas a pas la seva obra humana, fructosa, gloriosament aureolada de la llum de la vida. I això, no és ni pot ésser immoral.

Una advertència: avui, en plegar LA TUIES, cal fer constar que és el setmanari de més tiratge de Catalunya.

Per això, repetim i ho proclamem ben alt: LA TUIES no es mor: es suïcida!

Laura Brunet, Eleuteri Rufasta, L'hortolà de Sant Boi i L'afarta Pobres.

tolà de Sant Boi i L'afarta Pobres.

Les faldilles curtes i la publicitat

LA més important de les empreses parisenques de publicitat ha enviat als clients una circular recomanant l'anunci als graons de les escales, perquè, diu, encara que és el més car, és el que més es llegeix.

"Aquests anuncis — diu la circular — són els més cars, però són els que més es llegeixen donada l'afició que tenen els senyors a contemplar les pantorrilles de les senyores i senyoretetes des de que aquestes es mostren pròdigues en la exhibició dels seus encisos inferiors..."

Què espera la companyia explotadora dels anuncis de les escales del "Metro", aquí a Barcelona, per a enviar una circular com aquesta?

El Paradís dels autors

A Viena, un editor més enginyós que aquells que amb tanta gràcia fustigava el mai prou plorat Daniel Ortiz ("Doys"), ha trobat un sistema per a no pagar els originals dels autors (No pagar originals, per un editor, és quelcom aixís com per a nosaltres no donar els tres naps a una nena de ca la Mamà).

Aquest sistema es el següent: Una revista publica contes, novel·les, articles, estudis, cròniques, etzètera, amb un avís pregant als llegidors que, si resten satisfets de la seva lectura, envii als autors, quin retrat, biografia i adreça van al peu de cada treball, la suma que creguin convenient en pagament del mateix.

Sembla que els autors austriacs, d'aquesta manera, arriben a cobrar sumes fabuloses. Si aquí ho provés algú, pobres literats catalans!

Els moderns novel·listes

UN autor va anar a proposar a un editor l'edició d'una novel·la seva d'aventures d'època. L'editor va dir que li deixés l'original, que ja se'l llegiria.

Al cap de pocs dies, l'autor hi va tornar.

—Què, ha llegit allò?

—Ho estic fullejant. He arribat al moment en que les galeres catalanes, són atacades per uns pirates d'Alger i, que, quan van a rendir-se, reben inesperats socors d'un vaixell de guerra francès. Per cert que, m'estranya la coincidència de que aquest darrer passés per una ruta tan poc freqüentada...

—Oh!—feu l'autor—. El vaixell no hi passa pas per atzar pel lloc del combat! Hi va perquè l'han avisat de la nau almirall de la esquadra catalana de l'atac de que són objecte per part dels pirates...

—I, per quin mèdi els han avisat?—preguntà l'editor.

—Per la raditelefonia... Gira unes quantes quartilles i veurà com ho explico...

Els "aguinaldos"

AQUEST any han anat més flacs que el cos de la Sarah Bernhardt, que al cel sigui.

A propòsit d'això, no estarà de més contar aquesta anècdota que varem sentir de llavis d'un cambrer de restorant:

—Això es posa cada dia més malament. L'altre

—L'amor! Oh, quin bell ideal, quan una el pot tocar amb la mà!

dia, un senyor que vé tot l'any, em va donar per a pagar el séu sopar un bitllet de cinc duros. Amb el canvi, li torno una pesa de plom de cinc pessetes, li dono les bones festes... i em dona el duro falç de propina!

Les innocentades de l'any que fineix

L'estrena de "La tia Ramona", re-super producció nacional. (Mare de Deu, Mare de Deu!)

Les aixecades d'empedrat per a la col·locació dels llibants de la Molt Il·lustre, Molt Inútil, Molt Cara i Molt Insoportable Companyia Telefònica, que en alguns llocs, han resultat veritables aixecades de camisa.

La nova de què en Puig i Ferrer anava a cultivar la novel·la per a dones, com qualsevol altre Folc.

La puja dels tramvies.

La baixa de les subsistències.

Alguns reportatjes sensacionals de periodistes inquiets.

Els viatjes de Don Lacandru a Barcelona.

Les anades i vingudes de certs polítics.

La suposició de què els autobusos serveixen

per alguna cosa més que per fer perdre el temps.

El reviscolament de la "Lliga".

El rumor sensacional de què la Laura Brunet es casava.

La fundació del nou partit liberal.

Les sorpreses del campionat regional de fút-bol d'enguany.

El de fer creurer que ara, es posarien títols amb sentit comú a les pel·lícules.

Allò de què el "Gràcia" plegava el ram.

I el rumor de què, en "Xenius", anava a col·laborar a LA TUIES.

L'hortolà de Sant Boi.

VISCA LA SERENITAT!

L'ESCENA en un bar: Un parroquià, després d'haver-se pres set cerveses l'una darrera l'altra, crida el cambrer i li diu:

—Que teniu l'Anuari de Barcelona?

—Sí, senyor.

—Me'l voleu portar?

—Amb molt de gust.

El cambrer li porte el volum que l'home remena des del començament fins a l'últim.

—Que no troba el que busca? — pregunta el cambrer.

—No! Em vol ajudar a cercar?

—Quina adreça vol saber? — diu aleshores el mosso.

I el client, que a conseqüència de la curda que ha agafat, gairebé ja no es pot mantenir en equilibri damunt la cadira, contesta:

—La de casa meva!

K. Kanet

—I ara, Joanet, estigues quiet! Que et penses que som al cine?

LA CONTRAFIGURA

QUAN, després de quinze anys de vida provinciana, més que provinciana, llogarenca, Mercé Garcés, rebé l'agradabilíssima nova de que'l seu marit, en Pasqual Ramirez, havia estat nomenat jutge de primera instància del districte del Centre, cregué tornar-se boja d'alegria. Però si gran fou la gaubança de la Mercé, més ho fou la de la seva germaneta Agneta. Era natural que així ocorregués. Agneta, sense ésser precisament una beutat al·lucinadora, poseïa un conjunt molt distinguit; una cara bonica, atractiva, uns ulls blaus encantadors, una boca fresca, una figura el·legant... Era llesta, intel·ligent, bona, feïnera, molt dona de casa seva, però malgrat totes aquestes excelents i meritisimes qualitats, no havia trobat encara l'home que la portés a la vicaria.

Agneta ho allevava al egoisme sòrdid, al positivisme groller de la gent del poble. En el seu caparró ingenu no podia caber-hi altra explicació raonada per a justificar l'inexplicable actitud dels homes. Agneta era pobre. Horfana des de molt jove, no tenia més empar que la seva germana ni més caudal que la seva virtut, ni més bens que'ls naturals de la seva agradable personeta. I tot i això, per el que's veia, no era prou per a captivar als xicots del poble, més atents a la conveniència del dot que als atractius de la formosor i de la gràcia.

Fou, doncs, per a Agneta la notícia del viatge a la cort, una bona nova que li emplenà el cor de goig i l'imaginació d'alegres esperances.

A Madrid, la família s'instal·là en un menut piset del carrer de Campoamor per a estar a prop de les Saleses. Les dues germanes varen fer-se fer varis trajos per una bona modista i ben empolainades i compostes, un jolieu capvespre de tardor mentres el

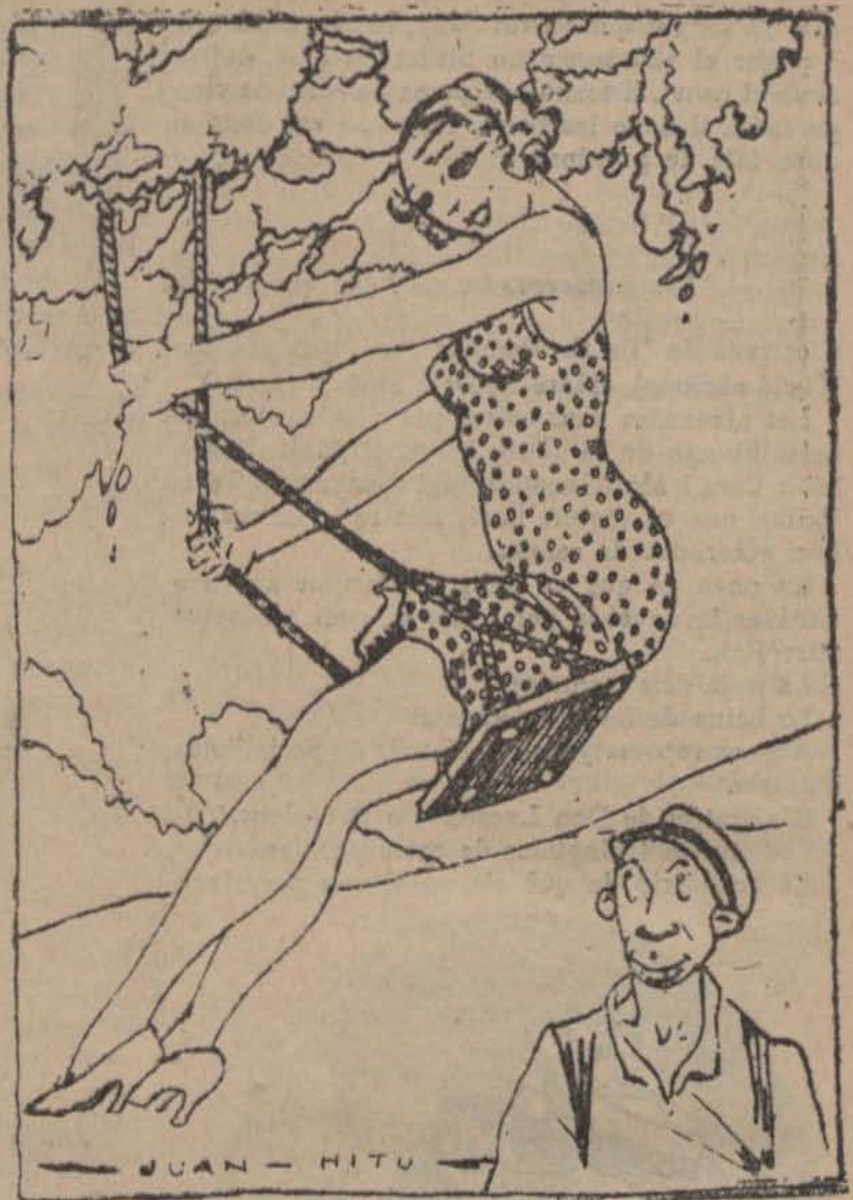
jutge estava a la seva oficina, deure de felicitar-la. es llençaren a donar un passeig per La Castellana. Amb infantil alegria al principi, amb ingènua vanitat més tard, amb més sorpresa cada vegada i amb veritable esbalaïment al final es troba Agneta amb que tots els homes que passaven es fixaven amb ella, alguns amb tal insistència, amb tal descaro, que la noia tenia que abaixar els ulls avergonyida i ruborosa.

Aquella nit, durant el sopar, no es parlà d'altra cosa. El jutge, el seu cunyat, posat en antecedents, es va creurer en el

deure de felicitar-la.

—Res, noia. Es veu que has donat el cop!

L'escena es repetí tots els dies que varen sortir juntes. Hi hagué, malgrat, en aquesta unànime admiració contemplativa, un detall que a les dues germanes va xocar molt: quasi tots els homes es quedaven mirant a l'Agneta; s'endevinava al moment, en les mirades, l'encant, el plaer que la visió el hi produïa, però... tots passaven de llarg. No es donà el cas ni una sola tarda de què cap home les seguís.

—Aquestes senyores de ciutat, es deuen creure que els pagesos no hi véiem...

JUAN — NITO

—Es l'agència de transports?

—Sí, senyora.

—Vol fer el favor d'enviar-me un home amb un carro per traslladar un piano?

—En aquest moment no tenim cap carro, senyora.

—Quina cosa més estranya! — deia intrigada la Mercè—. Es induptable que agrades als homes; que'ls agrades molt. No hi ha més que veure com et miren. Però si els hi agrades, com és que no et segueixen?

I d'aquest enigma no en podien sortir per més que barriernessin.

Als pocs dies, un diumenge al matí, l'Agneta va sortir sola perquè la seva germana no es trobava bé. Va anar a missa, a comprar els postres, i, al tornar a casa en el carrer del Barquillo un senyor que anava per l'acera

oposada, al veure-la creuà el carrer i la deturà:

—Reineta! Quan temps sense veure't! Suposo que hauràs rebut la meva carta... Ja't deia que'l dimarts no podria venir a sopar amb tu... Vindré avui... Espèrem...

Agneta, tota envermellida, a penes encertà a mormolar:

—Senyor, vostè es deu equivocar... Jo no tinc el gust de conèixe'l...

El cavaller se la quedà mirant.

—Ai caram!... Es veritat... Perdoni, senyoreta... M'he equivo-

cat... Li repeteixo... Perdoni... però és senzillament asombrós... S'hi assembla com una gota d'aigua a una altra...

Donà mitja volta i desaparegué.

Des d'aquell dia, l'Agneta no pogué donar un pas sola sense sentir-se seguidament abordada per qualsevol individu que promovia l'inevitable confusió.

—Ai, perdoni! M'he equivocat... L'havia confós...

Si, era induptable que la confonien, però, amb qui?

—Deu meu! — somicava desesperada l'Agneta—Per quí em deuen pendrer? A quí em dec assemblar jo?...

La seva desesperació arribà a un tal limit que resolgué no sortir de casa i, ferma en aquesta decisió, estigué dos mesos seguits sense sortir. Unicament els diumenges, molt dematí, quasi al fer-se de dia, anava a l'església i tornava a casa escapada.

I heus ací que, precisament un d'aquells matins, al tombar la cantonada del carrer d'Argensola per anar a l'església, dos homes l'agafaren bruscament dels braços i, malgrat totes les seves protestes i crits se l'emportaren al jutjat de guàrdia i entràren amb ella al despatx del jutge. Estava de guàrdia el seu cunyat, Pasqual Ramirez.

—A quí em porten vostès? — exclamà aquest verament estupefacte.

—A la *Pilili*.

—Cóm a la *Pilili*!...

La *Pilili* era l'amant i la còmplice d'un *apatxe* que acabava de cometre un crim. A les dues hores estava en el jutjat convicta y confessa. Les dues dones, en veure's juntes, davant per davant, es quedaren com si veiesin visions.

Eren iguals, exactament iguals.

Agneta no es pogué contenir.

—Per Déu, Pasqual! Fiquem-la a la presó... que no surti, que no torni a sortir mai més!

Pere Mata

L'ANELL

UNA mica per afecte, i un bon tros per egoisme; un xic per agraiment i un molt perinnat temor, el cert era que la Pepeta Velázquez, en els dos anys que portava de relacions amb l'Anselm Marin, no l'havia enganyat ni una sola vegada. Raonable i pràctica, sabia massa per experiència pròpia, que l'adquisició d'un home com l'Anselm era per a ella i per a qualsevulla dona que es trobés en la seva situació, una veritable fortuna, un cop d'atzar tan imprevisit com un premi de la loteria. Pepeta havia doblat ja la curvatura perillosa dels trenta cinc i a aquesta edat és difícil trobar per les cantonades amants generosos de mil cinc-centes pessetes mensuals. La Pepeta ho sabia i com que ho sabia no estava disposada, per a satisfer un capritxo, a tenir que canviar la dolça tranquil·litat d'avui per la quimèrica aventura d'una substitució potser irrealitzable.

—Bah! — dirà algun escèptic —, qüestió de temperament. Per a que una dona sigui raonable en matèries d'amor el primer que necessita és ésser freda.

Conformes. Convinguem en que la Pepeta era una dona freda; convinguem en que, per ésser freda, en tenia prou amb l'Anselm i, fins si vos sembla, que aquesta formalitat estava garantitzada amb una miqueta de carinyo. Conformes amb tot això, però aquest tot això no treu que en dos anys seguits Pepeta Velázquez no hagués comès la més insignificant infidelitat.

Com va poguer, docs, passar allò? Com va ésser possible que succeís en una hora el que no havia passat en dos anys? Misteris de les dones! — diria aquí, com a única explicació, un novel·lista dolent —. No hi va haver cap misteri. Fou, senzillament, un anell.

La tarda anterior, al creuar la Carrera de Sant Jeroni, la Pepeta

—Sembla que estàs avorrit, Manel.
—No me'n parlis: vuit dies que vaig al cine, i no faig més que veure pel·lícules.

s'havia deturat un instant davant l'escaparata d'un argenter, i, al passar, clavant la mirada damunt aquella admirable constel·lació de pedres, els seus ulls es posaren complacuts damunt un anell, una finíssima flor de lis feta amb un brillant i tres rubís. Era una preciositat, una veritable meravella. No va poguer resistir la temptació i entrà a la tenda a preguntar el preu, Nou-centes pessetes. Es va quedar tan sorpresa, tan desconcertada, que no va saber què respondre. I el séu atabalament va pujar de punt quan un cavaller que's trobava davant del mostrador examinant unes joies, li digué amb

tó afectuós, amb una accentuada pronunciació estrangera que encara el feia més y més amable:

—Cara per a vostè? Però si vostè mereix emportar-se tota la tenda!

La Pepeta, confosa, digué una frase de gràcies i allavors el cavaller insinuà:

—Em permet vostè que jo li ofereixi aquest anell que tant li ha agradat?

Ella digué que no, però tan debilment, amb tan poca fermesa, que ell es cregué autoritzat per a insistir; insistí amb raons tan discretes, amb arguments tan delicats, que la Pepeta, per primera vegada en dos anys, sentí que

—Els plàtens d'ahir, eren tous que feia fàstic!
—Escolti: vostè deu ésser casat, veritat?

vacil·lava. Era tan preciós l'anell! A més, aquell senyor era un au de pas, un turista aburrit que passava incidentalment per Madrid, i sols Deu sabia quan hi tornaria a posar la petja. Quina responsabilitat ni quin perill podia haver-hi, en definitiva, en aquella topada passatjera i fugaç? Acceptà l'anell.

Com era una dona raonable i freda, no va sentir el més petit remordiment per la infidelitat. Al contrari, es trobava molt satisfeta per haver aconseguit, amb tan poc treball un anell tan formós. Va dormir amb l'anell posat i, quan, al matí següent arribà, la pentinadora, la va trobar

encara extasiada mirant-se les mans.

—Bonic anell!

—Li agrada?

—Està clar!, a qui vol que no agradi? El senyoret Anselm sab fer bé les coses.

La Pepeta no va voler contradir-la ni desengayar-la... Per què?

—Que per molts anys.

—En vida seva.

Començà a pentinar-la i ja no es parlà més d'aquell afer.

Mes heus ací que, ja arreglada la Pepeta, la pentinadora es disposava a marxar. Sonà vibrant el timbre de la porta i abans que ella, bon xic sorpresa tin-

gués temps de preguntar qui era, entrà l'Anselm Marin. Entrà somrient i decidit. La Pepeta, en veure'l ofegà un crit i amagà les mans darrera l'esquena al temps que li oferia els llavis mimosament. Ell la va agafar per la barba i la petonejà a la boca.

—Què tal, reineta!

La "reineta", mentres tant, amb les mans darrera feia veritables prodigis de destresa per a treure l'anell. Li venia molt justa i per més estirades que donava no podia treure-se-la, aconseguint, tan sols, fer-se mal. Tants esforços arribà a fer, que ell, l'Anselm, acabà per adonar-se'n.

—Què m'amagues, aquí, reineta?

La Pepeta, atabalada, confosa, no va sapiguer què contestar. Ell la va agafar allavors dels braços i l'obligà a ensenyar-li les mans. Es tornà livid.

—D'on ha sortit aquest anell? Qui te l'ha donat?

La pentinadora avençà en aquell moment.

—Es meva, senyoret... Me l'han donada per a que la vengui... És d'una parroquiana que necessita diners... i... com que sé que a la senyoreta li agraden les joies... No en volen pas gaire, però la senyoreta no s'atreveix... Creu que malgrat això són molts diners per a vostè...

Anselm es revoltà ofès.

—Quan val?...

—Cinq centes pessetes... Quasi res, no val la pena...

Anselm es girà envers ella.

—De debò t'agrada l'anell?

—Si, m'agrada, però... son cinq centes pessetes!... és molt cara... No la compris...

Anselm tirà de cartera i va treure uns bitllets.

Pepeta se li llençà damunt.

—No siguis tonto, Anselm. Jo em puc bé passar sense ell! Veus, jo ja no te la volia ensenyar...

Ell la tornà a agafar per la barba i per segona vegada la petonejà en la boca.

La pentinadora desaparegué del quarto, creuà el passadis i

obrí la porta del carrer, però al anar a sortir, com si de moment és recordés de quelcom, es tombà i va dir a la minyona:

—Digui a la senyoreta, quan se'n vagi el senyoret, que anirem a mitjes!

Pere Mata.

COSTUMS MODERNS

EL senyor Ricard té els ulls que li salten de les òrbites. La seva senyora els té baixos i ombrejats per els parpres quasi bé closos. No m'han entés? M'explicaré:

—No te'n dones vergonya? — crida el senyor, entrant a l'alcova, i veient que damunt del llit hi ha un individu que no és ell. — Surti d'aquí, vostè, si no vol que li trenqui les costelles! Assentis. Escrigui: "He rebut de donya Lluisa Riutort, la quantitat de cent pessetes, per els meus serveis particulars prestats aquesta setmana." Firmi a sota. rebre.

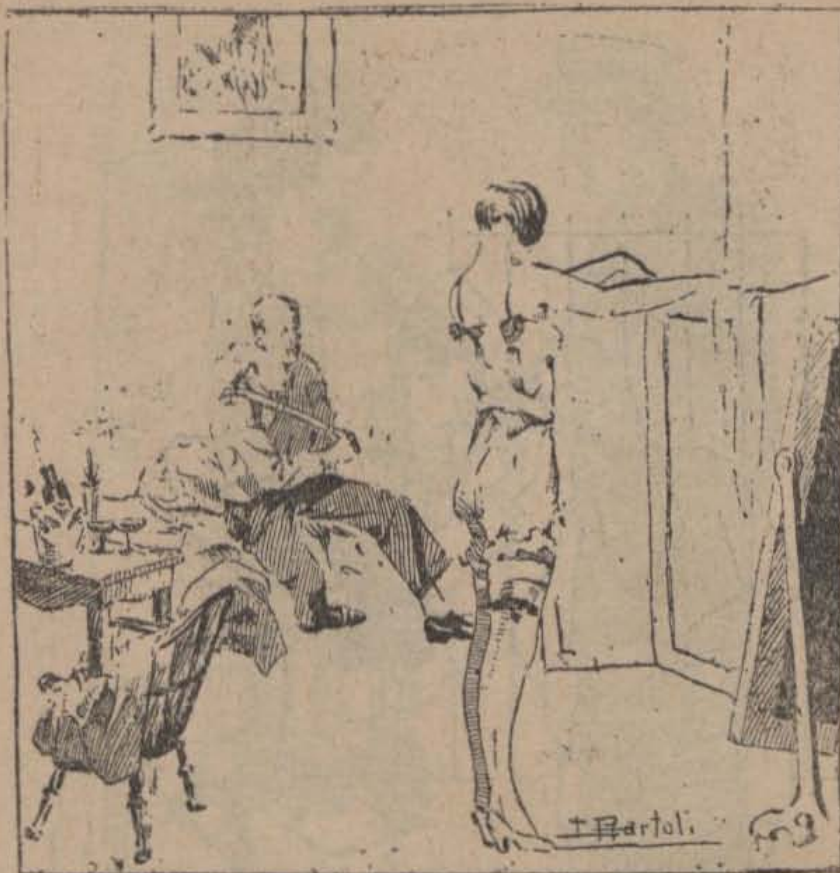
El senyor Ricard es mira el Molt bé. Ara guilli, si no vol rebut i se'l posa a la cartera, molt satisfet.

—Que tinguis un "gigolo", conforme. Però que m'enganyis, no. Ara aquest minyó, quan me veigi, haurà d'abaixar els ulls

avergonyit i jo podré dir orgullós als meus amics: Veieu aquest inútil, aquesta desferra de la societat? Doncs es lloga a tan per sessió per entretenir a les senyores!

Ja és ben veritat, ja, que en aquest món cada dia se'n veuen de noves i que no val pas la pena d'encaparrar-s'hi.

Sara Trusta.

—I totes les models s'han de despullar per posar davant de l'artista?

—Això depen del quadre que vulguin fer.

UNA RAO DE PES

EL SENYORET TIMID

LA senyora sorprèn a la minyona sortint de servir l'esmorzar al senyoret, que encara és al llit, quasi bé sense més roba que el devantalet menut com un pàmpol.

—Què és això? — crida indignada — No se'n dona vergonya de servir al senyoret quasi bé despullada?

La minyona, que sap que és més mestressa que la senyora, se la mira de dalt a baix y respònd despectivament:

—A veure si per vuit duros que em dona al més, voldrà que em posi vestit de seda per servir l'esmorzar!

DONYA Carme sorprèn a la criada i al noi gran en una situació un xic compromesa dins de la cuina.

—Què és això, marcolfa? — crida la senyora—. Que no ho veu que el senyoret li està pessigant la cama?

—I què vol que hi fasi, jo, senyoreta?

—Què vui que hi faci? Cridi! Protesti!

—Oh, bé, és que si crido, s'espanta i se'n va! No veu que és tan tímid, pobríssó!

F. i K. Mela

Vanda Rhot.

—Res, mixeta, res. No hi ha més remei. Ens quedem totes dues soles...

LA BONA VIDA

L'ESCENA es desenrotlla al cementiri Nou, en sortir una colla d'amics d'un enterrament.

- De qui és, aquell panteó?
- D'en Borràs! No t'hi has fixat?
- No, no m'hi he fixat. El què m'he fixat és

que el panteó és molt macó!

—Ja ho crec!

—Deu costar un grapat de mils duros!

—Molts! Però, no té res de particular, perquè els Borràs són gent als qual els agrada viure molt bé...

Ros Quitlla

LES INNOCENTES D'ENGUANY

LES nebodes de la "Mamà".

Les nenes que llegeixen "La verdadera novela de Rodolfo Valentino".

Les que van al cine a veure els biceps d'en George O'Brien.

Les raspes que, de resultes d'anar a ballar a "La Bohèmia" amb un viatjant, es troben després en una situació embaraçada.

—Si encara fossin moda els cabells llargs, cada vegada que vaig al cine em costaria una sessió de pentinadora.

Les que fan puntes al coixí, treballs de canemaç i bordados al realce.

Les que fan concessions definitives al xicot perquè és una persona molt seriosa i de bona família.

Les que fan col·lecció de capiques, retrats d'estrelles de cine i biografies de artistes de la pantalla.

Les que creuen que la Laura Brunet és verge.

Les que es fan tirar les cartes per a sapiguer si el promès les falta.

Les que són "radioescuchas".

Les que van als partits de futbol per a veure cuixa masculina.

Les que van al cine a veure pel·lícules.

I les que no llegeixen LA TUIES. Aquestes, més que innocents, són faves, i ja sabem que una fava, tractant-se de noies, és el pitjor, o el millor, segons com es miri.

B. Orrango.

de su último folleto de cuatro páginas "La cría de plátanos en las islas Pastanagales".

Els que envien als periòdics gasetelles suplícades i autobombístiques.

Els que creuen que els periodistes es poden guanyar la vida honradament.

Els que van de grimègia a una casa de confiança sense passar abans per "La Mundial".

Els que tenen per amigueta fidel a una cupletista.

Els que van amb una meuca de la Rambla que els assegura que no fa allò ni allò altre.

Els que creuen que la intel·lectualitat consisteix en retirar tard, sablejar als amics i dir que en Blasco Ibàñez és una pepa.

I els que neguin que LA TUIES no és el primer periòdic del món, després de "El Sol de Tous".

F. Orrolla.

ELS INNOCENTS DE CADA ANY

ELS llegidors de "La Vanguardia".

Els que van cada tarda a l'"Edén Concert".

Els que creuen que l'"Espanyol" arribarà amb el temps a ésser quelcom en el futbol nacional.

Els que contesten a la enquesta de "Heraldo de Madrid", sobre el pervindre del liberalisme.

Els que, per a consolar-se de no haver tret la grossa, juguen a la Rifa de Cap d'Any.

Els que creuen en la reparició de "El Progreso" com a periòdic diari.

Els acreeadors de "La Mundeta".

Els que van cada dia a l'Ateneu, creient-se que això fa sabi.

Els que diuen que En Folch i Torres és el novel·lista més llegit de Catalunya e islas adyacentes.

Els que s'han entusiasmats amb la baixa del tabac habà, que resultarà, com és natural, molt més dolent que abans.

Els que es creuen *guapos* i les querides els fan fer més papers ridícols que cabells té un servidor al cap.

Els components de la "Asociación de Poseedores de Marcos".

Els que es pensen que l'any nou serà millor que el que està fent l'ànec.

Els que van a veure les genials produccions del senyor Alvar Retana (a) La Pecadora Arrepentida.

Els que són obsequiats amb un banquet d'homenatge con motivo del éxito de crítica y venta

—Jo, si hagués nascut home, hauria tingut els meus ideals.

—Es clar: tots els homes en tenen.

LA LLUFA

LA Lluïseta és una noieta molt caia, a la que empaïta tot el barri.

Avui, amb motiu dels Innocents, la jovenalla del seu carrer ha inventat un truc digne del "Gordito", per a poguer fer amb ella una miqueta més de grimègia de lo corrent.

El truc consisteix en acostar-se-li i dir-li:

—Ai, Lluïseta! Que no se n'ha adonat? Li han penjat la llufa!

Naturalment, això no és cert. La llufa la du amagada a la butxaca el jove de torn, que li ensenya a la xicoteta després d'un palpeig a la part baixa de la esquena, digne de d'ésser envejat per qualsevol.

De primer, com vulgarment es diu, la Lluïseta s'ho va empassar, però a la quarta o quinta

—Què vols que et regali pel teu sant? Un vestit, una pulsera, una...?
 —Una combinació nova.

vegada, convençuda de que la llufa que li mostraven no la duia enganxada a la esquena, es va girar revoltada i exclamà:

—Vaja, prou d'aquest romanço! Ja comença a fer pudor, tanta llufa!

K. Parró.

—El meu promès m'ha regalat una polvera, i no és pas una polvera el que jo necessitava!

Erotyle és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: **Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona**

Imprenta Laletana. - Bon 3e Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER — **TOMAS RIBALTA** — Valencia, 316 —

A Paris ha causat gran sensació un llibre, intitutat "L'amor que no gosa dur son nom", original de'n Farnçois Porché, en el que es clava una palliça sense cap mena de compasió als propagandistes del mal nomenat tercer sexe:

Recomanem a l'autor de "Las locas de postín" que si està avorrit un día no vagi pas a Paris.

DISSAPTE passat, a la tarda, es podia llegir a la porta del Teatre Talia el següent anunci:

"Colossal vermut con regalo de tres hermosos pavos."

I la gent, naturalment, reia.

Puig, vermut amb tres galls d'indi fins ara no s'ha servit en cap bar de Barcelona, de Lleida ni de Munic.

AL mateix teatre, i la nit anterior, s'havia estrenat la humorada madrilenya "Las aviadoras". Varem ésser a l'estrena i tenim el gust de dir-los-hi que ens va agradar força, que la lletra té gràcia i que la musiqueta està ben encertada.

En fi, que els de can Talia, si no surt cap entrebanc, amb les tals "Aviadoras" es podran anar enlairant.

AL "Folies Bergère" hi ha debutat la Preciosilla, la famosa Pre-

ciosilla, aquella dona que té més brillants que la Laura Brunet admiradors. En du a tot arreu: a les mans, al pit, a les orelles, al coll... Allò sembla una sucursal de can Valentí o de can Masriera (la reclam és gratuïta).

Per a completar el programa faltaria solsament que es posés pedres al fetje i a un altre lloc que sabem.

AMB motiu de Nadal, a l'"Espanyol" han estrenat un apropòsit d'en Tito Sistachs, titolat "Almanac de l'Espanyol per a 1928". La cosa està feta amb gràcia i dona lloc a què tots els artistes de la popular companyia d'en Santpere s'hi puguin lluir.

Si és que no han anat a veure'l a tothom recomanem que hi vagi abans que s'acabi, perquè és bonic i és distret.

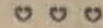

AMB motiu de la festa dels Innocents, el senyor Montero, l'inf-

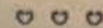
digable lluitador, estrena aquesta nit a "Novetats" una humorada que porta per títol: "Llegint "Tanzàn de los Monos".

Per a veure de què es tracta al seu estreno anirem a veure si per xiripa algun mico ens emportem.

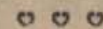
A l'"Edén" van fer dissapte passat "La fiesta del Placer" amb la cooperació de tot el personal femení de la casa, que és d'allò més escollit. Es va cantar, es va ballar i es va tocar, artísticament, que de l'altra manera no ens hi hem de ficar.

Va sortir la concurrència que es reuneix a l'"Edén" més contenta que unes Pasqües de Nadal, naturalment.

FINALMENT es va estrenar al "Ba-ta-clan" la famosa revista serrana — que ens perdoni don Paco el xisto dolent que fem a la seva esquena — titolada "Amor y Flores". L'obra respón absolutament al títol i la interpretació que hi donen les noies d'aquella casa no pot ésser més perfecta.

Està presentada amb luxe i amb els calerots que val, hauriem els de LA TUIES passat molt més bé el Nadal.

FA una temporada que s'ha tornat a obrir el popular concert "Sevilla". Hi fan, entre altres coses — parlo del que passa a l'escenari, i no a les llotjes, naturalment — vodevil, figurant-hi com a primer actor en Polonio, a qui no havíem vist des d'abans d'acabar-se la guerra europea.

Li diuen el "non plus ultra" del vodevil, i amb raó, puig et fas, si vas a veure'l de riure tot un panxó.

L'afarta pobres.

UNA VERITAT

LA Roser, la portereta — o sigui la filla de la portera — del meu immoble, vull dir, de la casa on visc, és una xamosa criatura de setze anys, més bonica que un sol i més alegre que sis copes de mançanilla.

Ella no té xicot oficial, però fa barrila amb tots els veïns joves. Pel que més preferències sembla demostrar, però, és per en Pasqual, un corrido que viu al quart pis i que li sap dir coses molt caïes a cau d'orella.

Aquests dies de Nadal, en Pasqual n'ha fet de disbarats! Des de divendres, pot dir-se que gairebé no s'ha ficat al llit — al menys per a

dormir—. Ha agafat vàries borratxeres monumentals i aquest matí s'ha llevat fet un cataplasma.

A les dotze s'ha decidit a baixar l'escala per a anar-se'n a pendre un vermut que el reconfortés un xic. La senyora Carme, la mare de la Roser, en veure'l sortir, li ha dit:

—Tingui compte, senyor Pasqual, que avui són els Innocents i la Roser és capaça d'aixecar-li la camisa!

I en Pasqual, potser confessant una veritat, ha respost:

—Em sembla que ella fóra l'única, avui, que me la podria aixecar!

Van Tresca.

Prou angúnies!!

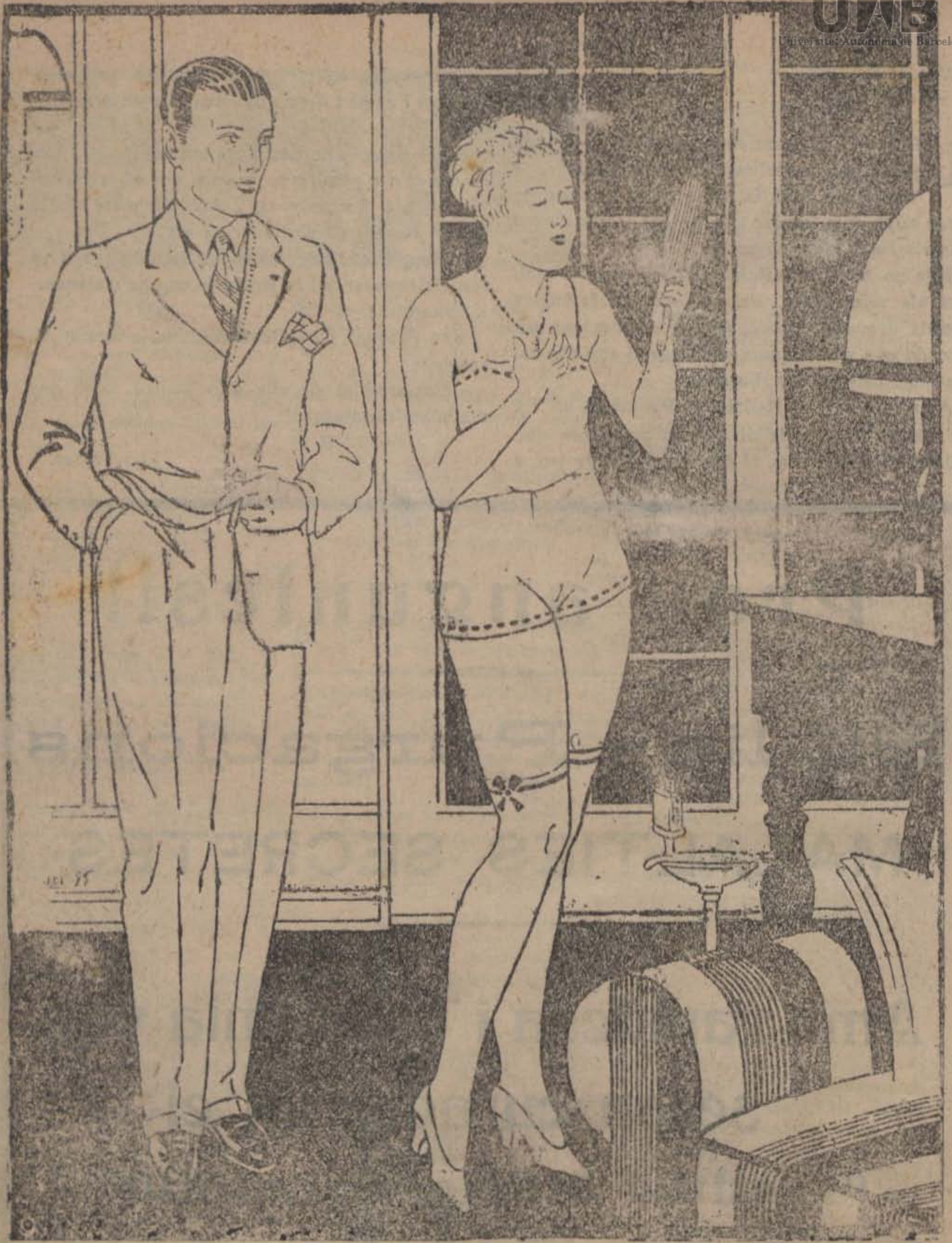
Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Estàs contenta amb aquest pendentif?

—Sí, però si hagués estat més llarg, hauria pogut pronunciar un xic més l'escot per a lluir-lo.